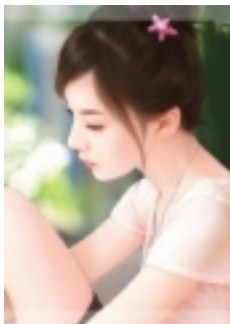

Ánh Trăng Treo Đầu Cành

Contents

Ánh Trăng Treo Đầu Cành	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16

Ánh Trăng Treo Đầu Cành

Giới thiệu

Tình yêu của cô trò rất trong sáng, theo lí thì loại tình cảm này tuyệt đối không cho phép, tuy tình y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trang-treo-dau-can>

1. Chương 1

Mặt trời rực rỡ như lửa, luồng không khí hít thở trước mũi nóng hầm hập. Con đường vừa mới được phun nước đang bốc lên luồng hơi nóng bỏng rát, nhìn cảnh thành phố qua luồng hơi nóng, nhà cao tầng trông như ảo ảnh.

Đôi vợ chồng già ngồi ghế phía sau đang chuyện trò khe khẽ, trong ấn tượng của tôi không có mùa hè năm nào nóng nực như năm nay, vừa mới vào đầu tháng sáu, nhiệt độ không khí đã lên tới 38 độ.

Tôi mở tấm thiệp cưới trong tay, hôn lễ của Cố Tuấn là ngày 20 tháng 6.

Bên tai truyền đến một giọng nữ tiêu chuẩn từ trạm thông báo của nhà ga, đã đến ga Tào Gia Đồn. Tàu vừa dừng lại, tôi lập tức cảm thấy như đang đứng trước miệng núi lửa.

Tôi chạy một mạch đến cửa hàng tổng hợp, hơi lạnh từ máy điều hòa phả vào mặt, lỗ chân lông trên người nhanh chóng giãn nở, tôi dần ổn định hô hấp.

Tôi đi dạo quanh tầng một, không biết nên mua thứ gì làm quà tặng cho hôn lễ của Cố Tuấn.

Trong quầy hàng gia dụng, một nhân viên bán hàng có khuôn mặt tròn trĩnh đang nhìn về phía tôi giới thiệu một đôi cốc Mark tình nhân. Giá đỡ bằng gốm của cốc xuất xứ từ Hàn Quốc, trên chiếc cốc trắng như ngọc ấy có vẽ một cảnh hoa hồng. Hoa hồng đang hé mở, tươi mát như vừa được hái từ trong vườn, trên đóa hoa còn lơ mờ lưu lại sương đêm.

Nhìn từ xa có cảm giác như một đoạn phim nổi.

“Buổi tối mùa đông, mỗi người một ly trà sữa ngồi trên sofa xem TV. Mùa hè, mỗi người một ly cà phê, cùng đứng ở ban công hóng gió. Vừa thực tế lại vừa lãng mạn!” Nhân viên bán hàng khẽ chớp mắt nhìn về phía tôi. “Đây là lựa chọn tuyệt vời để làm quà tân hôn.”

Nghe cô ấy nói rất thuyết phục, tôi liền bảo cô gói quà lại.

“Là bạn gái thân của cô kết hôn ư?” Cô nhân viên lấy ra từ ngăn kéo sợi dây ruy-băng, giấy gói quà màu hồng nhạt và một chiếc kéo nhỏ.

“Bạn cùng lớp.” Tôi hơi trầm tư rồi nói thêm “Là con trai!”

Trong mắt nhân viên bán hàng ánh lên vẻ tò mò, nhưng lại bị nét bức bối trên mặt tôi hù dọa nên cũng không hỏi nhiều.

Cố Tuấn là bạn cùng lớp của tôi suốt bốn năm đại học. Hồi còn đi học, quan hệ của chúng tôi cũng không đặc biệt lắm. Sau này đi làm mới thân thiết hơn.

Trước kia Cố Tuấn sống ở vùng ven biển phía đông về sau mới chuyển tới thành phố đồng bằng phù sa bồi đắp này. Còn quê của tôi cách nơi đây hơn năm trăm cây số, ở đó một bên là hồ nước lớn, mùa đông không quá lạnh giá, mùa hè không quá nóng bức, có nhiều nhà cao tầng hơn nơi này, nước sông ở đây cũng ngọt hơn.

Anh là người duy nhất tôi quen biết trong thành phố này.

Anh làm việc ở văn phòng thư ký chính phủ, mỗi ngày đều phải viết rất nhiều báo cáo, hội họp thì liên miên. Còn tôi là giảng viên môn Ngữ Văn dạy năm thứ ba đại học kiêm luôn chủ nhiệm lớp.

Đây chính là cuộc sống của tôi ở thành phố đồng bằng này trong ba năm qua.

Tống Di rất thích quà cưới tôi tặng nhưng cô có chút áy náy, “Đáng lẽ bọn mình phải tặng quà cảm ơn cậu mới đúng, nhưng lại để cho cậu tốn kém thế này.”

Trong vũ trụ bao la, trái đất chỉ là một phần tử hết sức bình thường trên dải ngân hà. Sống trong hành tinh này, người gặp người cũng không đáng ngạc nhiên.

Hôm Cố Tuấn đến thăm quan phòng làm việc của tôi đã yêu Tống Di từ cái nhìn đầu tiên. Anh muốn tôi giúp anh theo đuổi Tống Di.

Cố Tuấn nói, người đàn ông thành công phải có khứu giác nhạy bén, có thể ngửi được bên trong cuộc hỗn loạn đang nảy sinh cơ hội và nhanh chóng nắm bắt lấy nó.

Tống Di là con gái của thị trưởng thành phố, trong mắt nhiều chàng trai thì đây là một cơ hội tốt cực kỳ hiếm có.

Cố Tuấn thoát khỏi vòng vây “thiên binh vạn mã” mà giữ chặt lấy cô.

Tống Di trang trí phòng tân hôn của mình giống như một tòa lâu đài công chúa, nơi nơi đều là các tấm vải hoa sắc sỡ và những sợi ren nghệ thuật. Cố Tuấn đứng ở nơi đó trông không giống một vị hoàng tử mà giống như một người bảo vệ công chúa.

Tôi cáo từ ra về, Cố Tuấn tiễn tôi xuống lầu.

“Cậu thật may mắn vì sắp có một kỳ nghỉ dài. Tớ thì vừa chuẩn bị hôn lễ vừa phải đi làm, bạn muốn “sút đầu mẻ trán”.” Cố Tuấn nhìn tôi than vãn.

Tôi trêu chọc nói: “Ai bảo cậu chỉ vì cái lợi trước mắt!” Rất ít người tổ chức hôn lễ vào giữa hè, trừ phi là đã có thai.

Anh cười ha hả, sờ sờ cái mũi, có chút khó xử, vội nói sang chuyện khác, “Vậy cậu thì sao, có ai vừa ý không?”

“Tớ không tùy tiện giống cậu đâu, tiêu chuẩn của tớ rất cao đấy.” Tôi nâng cằm lên.

“Nói cụ thể vài tiêu chuẩn đi, tớ tìm giúp cho.”

Tôi hừ một tiếng, “Tớ muốn tìm một người đàn ông so với cậu gấp trăm lần ngàn lần.”

Nghe tôi nói vậy anh cười sảng sặc.

Tôi cũng cười, thật cay đắng, thật xót xa.

Tôi tạm biệt Cố Tuấn ở trước cổng khu nhà, anh phải đi họp, còn tôi thì quay về trường học.

Vừa lên xe buýt, tôi đã gục hai vai xuống. Xe buýt nóng như lồng hấp, từ từ đi về phía trước, người tôi cứ như muốn bốc hơi thành một làn khói trắng, biến mất không một dấu vết. Lúc xuống xe, tôi cảm giác như đang đứng trên mây. Một quả bóng từ xa bay tới, dừng lại dưới chân tôi, tôi hơi sững người.

Một nam sinh trẻ tuổi mặt hơi đỏ nhìn tôi cười ngây ngô, gãi gãi đầu, chạy tới nhặt quả bóng rồi đi luôn.

Thật ra tuổi của tôi so với mấy cậu thanh niên này cũng không nhiều hơn là mấy, chỉ là khi nhìn thấy bọn họ, bất luận là thể chất hay tinh thần, tôi tự nhiên cảm thấy như không cùng một thế hệ.

Tôi đi tới chỗ bóng cây phía trước, rất nhiều hoa súng ở ven hồ, có lớp đang chụp ảnh tốt nghiệp, tiếng cười duyên dáng của các nữ sinh vọng đến. Họ mặc những kiểu váy màu sắc sặc sỡ đan xen, mỗi người một kiểu POSE (tư thế chụp ảnh). Những khuôn mặt tràn trề tuổi thanh xuân, tỏa ra vẻ đẹp mỹ lệ. Trong đó một người nhìn thấy tôi, hướng về phía tôi vẫy tay, muốn tôi cùng tham gia.

Tôi khoát tay. Hôm nay tôi không muốn gương ép mình cười.

“Giáo sư Lộ!” Một nam sinh dáng người cao gầy, khuôn mặt anh tuấn đang đứng trên bậc thềm của dãy phòng học, giọng nói dịu dàng. Có người từng bảo cậu giống hệt chàng binh sĩ trong phim “Những nàng công chúa nổi tiếng”[1].

[1] Một bộ phim truyền hình Hàn Quốc, trong phim có một nhân vật là chàng binh sĩ có tính cách và dáng người giống như nhân vật được miêu tả trong truyện.

“Ồ, Kha Dục!”

“Em đang đợi cô!” Cậu đi tới.

Ánh tà dương hắt lên người cậu, ngắm nhìn hồi lâu chợt nảy sinh cảm giác mơ hồ huyền ảo.

2. Chương 2

Tôi thấy Kha Dục hơi lạ.

Cậu tìm tôi, phần lớn là thay mặt lớp giải quyết những việc quan trọng. Kha Dục là một lớp trưởng đặc biệt quan tâm đến giáo viên, bình thường những việc nhỏ, cậu sẽ không làm phiền tôi.

“Làm sao vậy?” Tôi cũng không quan tâm đến bộ dạng ngời co quắp dưới đất của mình.

“Lý Tiểu Diễm hai ngày nay không đi học, các bạn nữ còn nói buổi tối bạn ấy cũng không quay về ký túc xá.”

Tôi ngẩng đầu, khóc không ra nước mắt.

Cái lớp này, từ năm thứ nhất đến năm thứ ba, dường như không có lúc nào làm tôi bớt lo lắng cho được. Tôi trở nên tang thương và nhạy cảm, hoàn toàn là vì mấy cô cậu này đây.

“Em đừng sốt ruột, cô đã gọi điện thoại rồi nhưng bạn ấy không chịu bắt máy.” Kha Dục rất cao, lúc nhìn tôi phải hơi cúi đầu. Tôi nhìn lên phía trên cổ áo sơ mi của cậu, những đường cong nhu hòa kéo dài về sau tai, che khuất bởi mái tóc ngắn, càng làm cho cậu thêm sáng rực dưới ánh mặt trời.

Quả thật lúc ban đầu, Kha Dục cũng khiến người khác phải lo lắng.

Cuối buổi chiều ngày báo danh năm học mới, tôi gọi cả lớp đến phòng học tập trung, trong lúc điểm danh chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, ai đó kêu to “Nguy rồi! Có người đang đánh nhau!”

Các sinh viên chạy ào về phía cửa sổ rồi nhìn xuống dưới.

“Trời ơi, là Kha Dục và bố cậu ấy.” Có người lên tiếng.

Ngòi bút của tôi vừa mới đặt trên chữ “Kha Dục”.

Tôi chạy ra ngoài hành lang, trên bãi cỏ phía sau lớp học đã bị các sinh viên vây quanh kín mít. Tôi chen vào đám đông, chỉ thấy giữa bãi cỏ, một người đàn ông trung niên và một nam sinh cao lớn đang đánh nhau. Cậu nam sinh cao lớn kia nhuộm tóc màu xanh. Màu xanh giống như nước biển, đứng dưới bầu trời tháng chín, vô cùng chói mắt.

Cậu nam sinh cao lớn ấy dần chiếm ưu thế, ép chặt người đàn ông trung niên dưới thân mình, giương nắm đấm lên cao.

Những sinh viên đứng xem bắt đầu ồn ào.

Tôi vội vàng tiến lên.

Nắm đấm kia không kịp đổi hướng, hạ trúng mặt tôi. Tôi lão đảo hai bước, ngã xuống đất, máu mũi chảy ra không ngừng.

Tôi choáng váng đầu óc, giây tiếp theo liền ngất xỉu.

Tôi tỉnh lại trong phòng y tế, nhìn thấy người đàn ông trung niên vẻ mặt áy náy đang đứng cạnh giường, phía góc phòng là cậu nam sinh tóc xanh, cậu lạnh lùng trừng mắt nhìn tôi.

“Kha Dục, em xuống căng tin mua cho chúng tôi hai chai nước, tôi khát quá.” Tôi khó khăn ngồi dậy, mọi thứ trước mắt cứ đong đưa liên tục, tôi vội nhắm mắt lại. Vừa mở mắt ra thì cậu đã đi rồi.

Bố Kha Dục liên tục nói xin lỗi với tôi, trong mắt ông hiện lên vẻ bất đắc dĩ và tuyệt vọng. Ông có một công ty xây dựng mở rộng kinh doanh sang nước ngoài, quản lý hơn chục nghìn công nhân một cách nề nếp, duy chỉ đối với con trai mình là không có biện pháp nào.

“Nó kết giao với bạn bè không đứng đắn, tiêu tiền như nước chảy, uống rượu, hút thuốc, đua xe, cấp ba thì học lại hai năm, vất vả lắm mới thi đậu vào một trường tốt, kết quả, tôi không ngờ nó bị đuổi học.” Dường như trong mắt ông, có nhìn bằng kính lúp cũng không thể tìm được một ưu điểm nào của Kha Dục.

“Vì thế bác đã ép cậu ấy đến đây?”

“Nếu không thì phải làm gì bây giờ, tôi sao có thể trơ mắt nhìn nó hư hỏng thành một tên lưu manh ngoài phố cơ chứ?”

“Kết quả là thế này ư?”

Ông Kha chưa xót thở dài.

Ông cũng xấp xỉ tuổi ba tôi nên tôi cũng không thể lên mặt cụt non mà thuyết giáo ông. “Tổng Giám đốc Kha, chuyện trước kia tôi không hiểu rõ lắm, nhưng hôm nay tôi cảm thấy ông làm vậy cũng không đúng.”

Ông Kha ngạc nhiên nhìn tôi.

“Kha Dục đã trưởng thành, ở trước mặt mọi người bác trách móc, la mắng, thậm chí đánh cậu ấy, quả thật bác đã khiêu khích lòng tự trọng có hạn của cậu ấy rồi, cậu ấy làm sao có thể không đánh trả? Khi tôi còn nhỏ, mẹ nặng lời với tôi trước mặt người khác, tôi đã khóc đến tuyệt thực.”

Bố Kha Dục mở miệng cười lớn.

Tôi mỉm cười, “Ở công ty bác có thói quen ra lệnh cho người khác, cho dù quyết định của bác đúng hay sai, nhân viên đều phải nghe theo. Kha Dục không phải nhân viên của bác, cậu ấy không nhận tiền lương của bác cho nên cậu ấy cũng không cần nhìn sắc mặt bác mà làm việc.”

Bố Kha Dục nhẹ giọng hỏi: “Vậy tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Nếu không thể gượng ép, chi bằng để cho cậu ấy tự do. Bác sinh thành cậu ấy bác nên có trách nhiệm, sau này người hối hận cũng sẽ không phải là bác.” Tôi lướt mắt qua cánh cửa chớp nhìn thấy một bóng dáng đang chết lạng như khúc gỗ.

Bố Kha Dục ngửa mặt thở dài, ông hỏi Kha Dục, muốn theo ông về nhà hay ở lại trường học.

Miệng Kha Dục giống như bị khóa chặt, nhất định không chịu mở ra.

“Kha Dục, em quay lại lớp học với cô!” Tôi nói.

Cậu chần chờ hai giây, tiến lên trước đỡ tôi. Mặt tôi sưng phù như đầu heo, bước đi cũng không vững. Một quyền kia của cậu thật sự không hề nhẹ.

Bên ngoài trời đã là hoàng hôn, vì vài ngày nữa đến lễ Quốc Khánh nên hai bên đường có rất nhiều hoa cúc và những dải dây màu đỏ. Cậu đi bên trái tôi, thay tôi chắn những ánh mắt tò mò của sinh viên.

“Tôi rời xa quê hương, thật vất vả mới tìm được một công việc ở đây. Tôi không có tham vọng gì lớn, chỉ mong sống bình yên qua ngày, sau này phải nhờ cả vào cậu đấy.”

“Vì sao cô phải chắn một quyền kia?” Cậu buồn bực hỏi.

Tôi che mặt rên rỉ, “Cô cũng đừng cảm đấy chứ!” Nếu một quyền kia thật sự hạ xuống người bố Kha Dục thì có thể dẫn đến án mạng.

“Đồ ngốc!”

Ôi, tôi đúng là ngốc, chẳng qua chỉ mới gặp mặt một lần thôi mà.

3. Chương 3

Kha Dục nổi tiếng ở trường sau lần đánh nhau đó.

Phải gọi là “nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu”, hơn nữa gia cảnh lại giàu có, ngoại hình lãng tử, cậu quả thực trở thành “NO.1” trong mắt các nữ sinh.

Tôi phải “rèn sắt khi còn nóng [2]”, bảo cậu làm lớp trưởng. Mục đích của tôi vô cùng không trong sáng, đó là muốn lấy tà trừ tà, âm âm thành dương.

[2] tranh thủ cơ hội tốt để làm gì đó.

Mình hiểu là “Cô Lộ thấy Kha Dục được nữ sinh yêu mến sau vụ đánh nhau nên nghĩ cậu là người không có tính kiêu chể, không chịu gò bó. Cò để cậu làm lớp trưởng cậu sẽ càng bộc lộ tính buông thả. Thế là đã xấu lại càng xấu, nam nhân càng xấu nữ nhân càng yêu”. Đoạn này mình để giống nguyên tác vì mình chưa biết dịch thế nào cho đúng và thuần Việt. Mọi người ghé qua thì cho mình xin ý kiến để học hỏi thêm nhé. Cảm ơn các bạn rất nhiều, ~^^!!!

Thế nhưng Kha Dục lại đồng ý.

Có một hôm lên lớp, tôi giảng về bài thơ “Cắm sắt” của Lý Thương Ẩn. Tôi vừa giảng vừa viết xuống bảng đen trước mặt:

“Cắm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tư hoa niên.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp, vọng đế xuân tâm thác đồ yên.”

Tôi xoay người, nhìn một vòng quanh lớp, đang chuẩn bị giải nghĩa câu thơ. Không hiểu sao, tự nhiên tôi cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng lại không thể nghĩ ra. Qua một nửa tiết học, tôi yên lặng nhìn về phía Kha Dục, cậu đã cắt tóc, nhuộm lại màu đen, hơn nữa tóc được cắt rất ngắn.

Tôi xúc động suýt rơi nước mắt, thật sự cảm thấy điều này quá tốt.

Trên thực tế, đây chính là niềm an ủi đối với tôi.

Làm chủ nhiệm lớp này, tôi đã vô cùng mệt mỏi.

Khai giảng chưa được hai tháng, ký túc xá nữ đã xảy ra vụ mất trộm. Một nữ sinh ở quê lên đem phí sinh hoạt của tháng cất trong gối, không biết bị ai trộm mất. Nữ sinh đó khóc “chết đi sống lại”, luôn miệng nói xin lỗi ba mẹ. Tôi lại hóa thân thành Sherlock Holmes đi tìm nguyên nhân. Kết quả là tôi bỏ tiền mua thức ăn cho cô sinh viên ấy một tháng.

Đầu tháng mười hai, ba nam sinh bị bắt vì đánh nhau ở ngoài trường, đồn công an gọi điện thoại cho tôi đến bảo lãnh. Tôi gọi Kha Dục đi cùng. Ngày đó, vừa có không khí lạnh từ Tây Bắc tràn xuống, nhiệt độ đột nhiên giảm mạnh. Anh cảnh sát trẻ với vẻ mặt chính trực đã giảng giải cho tôi cùng đám sinh viên môn Pháp luật và Thể chế hai tiếng đồng hồ, tôi cũng run lẩy bẩy đúng hai tiếng.

Trời rạng sáng, anh cảnh sát trẻ cũng thấy mệt mỏi đành để chúng tôi trở lại trường học. Ra ngoài cửa, anh cảnh sát gỡ đầu gối tai, trịnh trọng xin số điện thoại di động của tôi, nói rằng nếu lần sau xảy ra chuyện tương tự sẽ trực tiếp liên hệ.

Kha Dục đẩy tôi sang một bên, “Con cô ấy hai tuổi rồi.”

Anh cảnh sát bất ngờ bị sặc, ho khụ khụ.

Chúng tôi đi bộ về trường học.

“Bố của con tôi là ai?” Hồi lâu, tôi chợt nhớ tới liền hỏi.

Khóe miệng Kha Dục tạo thành một đường thẳng, ba nam sinh kia cũng bật cười ha hả.

Tôi tức giận quát: “Có gì đáng cười chứ. Về trường ai cũng không được ngủ, mỗi người phải viết một bản kiểm điểm, năm nghìn chữ trở lên, sáng mai đem đến văn phòng cho tôi.”

Mấy cậu sinh viên liền kêu gào thảm thiết: “Cô thật biến thái!”

“Có muốn tôi biến thái hơn không?” Tôi giận dữ trừng mắt.

Không ai nói gì thêm.

oOo

Tết Dương lịch, nhà trường tổ chức dạ tiệc đón sinh viên mới. Đoàn trường đặc biệt giao phó cho các chủ nhiệm, yêu cầu mỗi lớp phải có ít nhất một tiết mục. Tôi đứng trước lớp thông báo, cả lớp im lặng như tờ.

Tôi không mong lớp mình có thể đứng nhất, nhưng cũng không phải là đứng cuối cùng. Tôi giao nhiệm vụ cho một vài sinh viên, thậm chí còn hứa hẹn vào kỳ thi cuối năm sẽ cho mấy đứa đề cương rất trọng điểm và chi tiết. Cả lớp vẫn lạnh ngắt như những chiếc khung sắt va vào kêu leng keng, không ai lên tiếng.

Thấy tôi bối rối, vẻ mặt của sinh viên trong lớp càng thêm hứng thú.

Vẫn là Kha Dục giúp tôi giải quyết vấn đề khó khăn này, cậu nói sẽ hát một bài.

Tôi mừng rỡ, cậu có giọng nói ấm áp, ngoại hình xuất sắc, nếu biểu diễn khẳng định sẽ làm cả hội trường rung động. Tôi giống như nhìn thấy một ngôi sao sáng lấp lánh đang dần dần xuất hiện.

Tôi tưởng tượng rất nhiều.

Ngũ âm hoàn hảo, ngoại hình tiêu chuẩn, rất có thể trở thành thần tượng.

Kha Dục mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần jeans, có chút miễn cưỡng đi về phía sân khấu, bên dưới vỗ tay như sấm. Tiếng nhạc đệm của đàn ghi-ta vang lên, Kha Dục cầm lấy microphone.

Giữa không trung một bàn tay từ từ hạ xuống, chớp mắt làm cho tất cả mọi người ngây ra như phỗng.

Kha Dục hát một bài hát bằng tiếng Anh, không, không phải hát, mà là đọc, giọng hát khô khan, không theo kịp tiết tấu. Nhưng cậu lại vô cùng tập trung, kết thúc còn khom lưng cúi chào rất lịch sự.

Xôn xao, phía dưới cười ồ lên, tôi cũng hoảng sợ cả người toát mồ hôi lạnh.

Tôi đi vào hậu trường, muốn cảm ơn cậu vì hành động hy sinh hình tượng kia.

“Mọi người không phải muốn giải trí sao, em chỉ làm hài lòng bọn họ thôi.” Cậu nhún vai, tỏ vẻ không để tâm lắm.

“Nhưng sự hy sinh này cũng quá lớn.” Tôi cảm thấy bất an.

Cậu nhìn tôi đầy ẩn ý, “Cô biết là tốt rồi!”

4. Chương 4

Vào nửa đêm, điện thoại của Lý Tiểu Diễm cuối cùng cũng liên lạc được, tôi và nhiều sinh viên khác dường như đã lật tung thành phố này để tìm kiếm cô. Tôi ngồi ở ghế dài của nhà ga, tay cầm di động, thở hổn hển, hoàn toàn không đủ sức nói chuyện.

“Em ở bệnh viện số 3.” Giọng Lý Tiểu Diễm nhỏ như muỗi kêu.

Trong lòng tôi căng thẳng, nhớ tới hôm trước đi kiểm tra vệ sinh ký túc xá nữ, nhìn thấy trong tay Lý Tiểu Diễm cầm băng vệ sinh, vẻ mặt hiện lên tâm sự ngổn ngang.

Kha Dục chặn một chiếc xe taxi, còn tôi bảo những sinh viên khác quay về trường học trước.

“Cậu ở bên ngoài chờ tôi!” Khi vào bệnh viện, tôi do dự nói với Kha Dục.

Kha Dục từ chối, “Em cũng không phải người nhiều chuyện.”

Tôi đột nhiên rùng mình, đôi mắt đen của cậu như nhìn thấu tâm tư người khác, nhất cử nhất động của tôi đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Lý Tiểu Diễm nằm ở một phòng bệnh đơn, sắc mặt trắng bệch như tuyết, trên người quần lấy chần trông như một con nhộng. Nhìn thấy tôi, hốc mắt cô đỏ lên.

“Ở trong có người khác sao?” Tôi đảo mắt nhìn xung quanh.

“Anh ấy... Ra bên ngoài hút thuốc.” Lý Tiểu Diễm úp mặt vào chăn, khóc nức nở.

Một người đàn ông gần bốn mươi tuổi từ ngoài tiến vào, nhìn thấy tôi và Kha Dục, liền xoay người bước đi.

Tôi hơn nửa đêm còn phải lo lắng, cả ngày thì buồn bực, lập tức lửa giận tràn ngập khắp người. Tôi tiến lên, túm lấy cánh tay anh ta, anh ta vừa quay đầu, tôi liền dương tay giáng một bạt tai.

“Người đàn bà điên này!” Mặt anh ta đỏ bừng định giơ tay đánh trả.

Kha Dục tiến lên nắm chặt cổ tay anh ta, ánh mắt sắc lạnh.

Người đàn ông kia cao chưa đến vai Kha Dục, biết điều liền rút tay về.

Tôi chỉ vào mũi anh ta, toàn thân run lên, “Lý Tiểu Diễm đơn thuần, ngây thơ, không tránh được cảm dỗ, chẳng lẽ anh cũng không biết liêm sỉ sao?”

“Tôi không dụ dỗ cô ta, là cô ta chủ động dâng lên tận cửa.”

Lý Tiểu Diễm càng khóc to hơn.

Tôi cười lạnh, “À, thì ra anh là người vô tội, vậy anh đến đây với vẻ mặt tức giận kia là ý gì?”

“Liên quan gì đến mấy người?” Trong mắt anh ta lửa giận hừng hực.

“Không liên quan đến chúng tôi, nhưng tôi khẳng định ông đã có vợ, có con rồi.” Kha Dục gần từng tiếng. “Thành phố này có mấy trăm nghìn dân, nếu muốn kiểm tra gia cảnh của ai chắc cũng không khó lắm.”

Người đàn ông kia hoảng sợ nhìn về phía Kha Dục.

Tôi có chút kích động, “Ham muốn của con người có bao nhiêu đáng sợ, tôi không đánh giá. Nhưng đã là người đàn ông trưởng thành, chẳng lẽ anh không có chút tình cảm nào với người phụ nữ của mình sao? Nếu vì lần này phá thai mà cả đời không thể mang thai nữa thì cô ấy phải làm sao?”

“Tôi sẽ... bồi thường cho cô ta.”

Là bồi thường chứ không phải chịu trách nhiệm. Anh ta cảm thấy như thế đã là tận tình tận nghĩa. Tiền tài thật sự có thể bù đắp được tất cả sao?

Lý Tiểu Diễm đã ngừng khóc, cô thở dài một hơi, có lẽ câu trả lời kia đã làm cho cô vừa lòng.

Mỗi người có một cách sống riêng của mình, tôi không phải ngồi soi sáng bầu trời đêm, cũng không phải sứ giả của thượng đế, năng lực của tôi có hạn.

Tôi đồng ý cho Lý Tiểu Diễm nghỉ ốm, tất cả bài thi sẽ bổ sung sau kỳ nghỉ hè.

Mặt trắng màu bạc giống như lưỡi câu.

Ngồi dưới trạm chờ xe buýt, đèn đường và ánh trăng hắt lên người tôi và Kha Dục tạo ra hai cái bóng lớn nhỏ. Không khí ẩm ướt chậm rãi lướt qua chúng tôi, đêm khuya ở thành phố ven biển lúc này như tràn ngập ưu thương.

“Một sinh mệnh nhỏ.” Tôi lẩm bẩm.

“Cô Lộ thích con nít ư?” Kha Dục vừa mua hai cốc trà sữa lạnh.

“Đã từng, bây giờ thấy người ta có thể nhẫn tâm vứt bỏ đứa bé, tôi không dám thích nữa.”

Xe buýt nửa đêm vừa đến, cậu nhường tôi lên trước. Trong xe vắng vẻ, chúng tôi tìm hai chỗ rồi ngồi xuống.

“Nếu đứa bé kia được sinh ra chắc sẽ giống cô Lộ nhỉ?”

“Sao cậu biết được tôi chưa từng làm mẹ mình phải khóc?” Tôi quay đầu nhìn cậu.

Mẹ tôi từng nói: nếu biết tôi lớn lên bước bình thể này, lúc trước sẽ không sinh tôi ra.

Kha Dục mỉm cười nhìn tôi, không thèm nói lại. Khóe miệng cậu hơi cong lên, mái tóc ngắn khẽ lay động, trong bóng đêm mờ mờ trông cậu như một diễn viên điện ảnh.

Trở về ký túc xá, ngay cả tắm gội thay quần áo cũng không còn sức, tôi liền nằm bò trên giường.

Ban đêm yên tĩnh, âm báo tin nhắn vang lên.

“Bởi vì yêu mới có thể rơi lệ. Người xa lạ mới không chút động lòng.” Là nhạc chuông vừa được cài riêng cho số của Kha Dục mười phút trước.

Tôi bật cười, những lời này rất có phong cách của tôi.

Cậu đúng là sinh viên tâm đắc của tôi.

5. Chương 5

Trước hôn lễ của Cố Tuấn một ngày, chỉ vắn vắn vài chiếc váy trong tủ tôi đều trải hết lên giường, thử từng chiếc một. Cuối cùng tôi chọn một bộ váy màu trắng, cắt may gọn gàng, kiểu dáng trang nhã.

Tổng Di mời tôi làm phù dâu, tôi từ chối khéo. Tôi sợ mình không được tự nhiên.

Hôn lễ vô cùng hào phóng, được tổ chức ở khách sạn năm sao duy nhất trong thành phố.

Cố Tuấn mặc lễ phục màu đen, mang cà vạt đỏ. Tôi đã từng tưởng tượng bộ dáng chú rể của anh, nhưng hiện tại vẫn có chút chênh lệch. Thời tiết nóng nực khiến trán anh đầy mồ hôi, mái tóc còn hơi lộn xộn.

Bạn cùng lớp đến tham dự rất đông, chúng tôi lâu ngày không gặp nhau, liền tụ tập vào một chỗ.

“Lộ Lộ, tớ nghĩ cậu theo đuổi Cố Tuấn nên mới đến thành phố nhỏ bé hẻo lánh này, hóa ra cậu tới để làm bà mối.” Bạn cùng lớp trên đùa đùa nói.

Tôi cười ha hả.

Cố Tuấn đưa tay lau mồ hôi, “Lộ Lộ sao có thể vừa ý người khô khan như mình chứ?”

Cố Tuấn vội cười làm lành, “Dâu có, là anh trêu cao.”

Mấy người bạn cũ đưa mắt nhìn nhau.

Trước hôn lễ, bố của Tổng Di đọc bài phát biểu. Ba mẹ của Cố Tuấn ngồi ở một góc khác, vẻ mặt câu nệ.

Hôn lễ hết sức náo nhiệt, ai cũng khen cô dâu chú rể thật xứng đôi, trai tài gái sắc.

Lúc trao nhẫn, Tổng Di nước mắt trong suốt nhìn Cố Tuấn nói: “Giờ phút hai người đứng trước mặt nhau, anh nguyện sẽ dành cả đời này để yêu thương em chứ?”

Mấy người bạn cùng lớp đập bàn trên đùa, nói Tổng Di lại sao chép bản cũ của Tôn Lệ và Đặng Siêu.

Cố Tuấn hôn Tổng Di thật sâu như một lời hứa hẹn lâu dài như trời đất.

Tôi uống không ít rượu vang đỏ, vừa kính rượu bạn học, vừa kính rượu hai nhà thông gia. Sau khi tan tiệc, mấy người bạn cũ còn rủ nhau đi xem phòng tân hôn, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ thi cuối năm, tôi phải quay về trường học sớm.

Trong giảng đường, ánh đèn sáng như ban ngày. Mỗi khi đến đây, các sinh viên mới nhận ra trách nhiệm của chính mình.

Gió đêm thổi nhẹ, mùi rượu dâng lên, tôi vịn vào một thân cây, ngồi xuống bồn hoa phía trước. Muối bay vo ve xung quanh, chỉ chốc lát, trên chân tôi đã có mấy vết đỏ nổi lên. Mấy vết đỏ này rất ngứa, tôi ra sức vỗ.

Có người ngồi xuống bên cạnh tôi, không cần nhìn, tôi biết đó là Kha Dục. Ba năm nay, cậu luôn có cách tìm được tôi trước. Thậm chí lúc thay tôi chấm bài thi, viết nhận xét, đều có thể bắt chước nét chữ của tôi.

“Sao không đi ôn bài?”

“Em cần ôn bài sao?” Cậu quay đầu nhìn tôi đang vỗ con muỗi.

Đúng vậy, cậu không cần ôn bài, cũng có thể giành được học bổng. Lúc bố Kha Dục liên lạc với tôi, nói đến chuyện này đều không biết nên khóc hay cười. Cậu không phải không thi được vào đại học mà là xem nhẹ việc thi cử.

Thật may là gặp được cậu. Bố Kha Dục xem tôi như là ân nhân cứu mạng gia đình cậu, tìm đủ mọi cách để tặng quà cho tôi, mỗi lần tôi đều phải từ chối rất vất vả. Quả thật tôi cũng không làm gì cả, có lẽ Kha Dục sau một thời gian dài phản kháng, hiện giờ cậu đã nghĩ thông suốt. Về sau bố Kha Dục lại lấy danh nghĩa công ty để xây dựng cơ sở cho trường học. Từ đó Hiệu trưởng đều nhìn tôi với vẻ mặt rất hiền hậu.

“Cho cô này!” Kha Dục thật sự nhìn không nổi nữa, cho tôi một hộp tinh dầu.

“Cậu lấy ở đâu vậy?”

Cậu mỉm cười, “Váy rất đẹp, sao lại không đeo thêm vòng cổ?”

“Đeo cho ai xem chứ?” Tôi không cẩn thận làm tinh dầu chạm vào mắt, nước mắt lại chảy xuống ào ào.

Kha Dục quay mặt đi, bàn tay vươn ra đặt lên vai tôi. Một lực không mạnh không nhẹ, yên lặng an ủi.

Trái tim tôi đột nhiên đau xót.

“Sau khi tốt nghiệp đại học, bố mẹ hy vọng tôi có thể làm việc gần nhà, tôi lại sống chết muốn tới nơi này. Mẹ tôi khóc rất nhiều, bà dọa nếu tôi không về sẽ không nhận đứa con gái này nữa. Tôi bướng bỉnh bỏ nhà trốn đi. Bố tôi cũng bức bách dĩ, từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên ông cúi mình tìm mối quan hệ khắp nơi, tìm cho tôi một suất làm giáo viên ở đây. Tôi đi hơn năm trăm cây số, rốt cục cũng được cùng anh ấy hít thở chung một bầu trời. Thế nhưng, anh ấy lại cưới người khác...”

Tôi khóc nức nở.

Khóe miệng Kha Dục khẽ nhướn lên, nở nụ cười xấu xa: “Cô giáo, em cảm thấy được cô chịu “trăm nghìn cay đắng” đến nơi này cũng không hẳn là vì anh ta.”

“Thế thì vì cái gì?” Tôi ngây người hỏi lại.

“Vì một người đã chờ cô rất rất lâu rồi.”

An ủi vớ vẩn! Tôi lườm cậu, tiếp tục lau nước mắt.

“Cô định ở đây ngần ngừ đến bao giờ?”

“Chờ các em ra trường hết, tôi sẽ về quê.” Tôi rầu rĩ, một nỗi mong ngóng ngày trở về.

“Cô nhìn trăng kia!” Kha Dục đột nhiên chỉ vào không trung.

Trăng rất tròn, ánh trăng chiếu xuống xuyên qua các tán lá.

“Ánh trăng treo đầu cành, người ước...” Kha Dục nhẹ giọng thở dài.

Tôi ngắt lời cậu, “Đêm khuya, người ước sớm về quê”

Kha Dục cười nhẹ lắc đầu, “Đứng lên đi, em tiễn cô về ký túc xá.”

Tôi tắm rửa xong, nằm xuống giường liền ngủ ngay.

Trong giấc mơ, tôi nhìn thấy Cố Tuấn. Anh nói cho tôi biết, Tống Di sinh con trai cho anh. Anh hỏi tôi nên đặt tên là gì?

Tôi mĩa mai nhìn anh, đứa bé đặt họ Tống hay vẫn là họ Cố?

Nét mặt Cố Tuấn vắn vẹo, Lộ Lộ, cậu thật cay nghiệt, khó trách không ai yêu cậu.

Tôi chợt tỉnh giấc, trên mặt toàn nước mắt. Sau đó, tôi cứ như vậy đến tận khi trời sáng

6. Chương 6

Ngồi sáu tiếng trên ô tô, cuối cùng tôi cũng về tới quê. Nắng nóng đã giảm bớt, non sông tươi đẹp hiện ra trước mắt, gió nhẹ làm dịu cơn ngứa da của tôi.

Mẹ đứng ở cửa chờ tôi nhưng tôi lại không dám nhìn thẳng vào mắt bà. Tôi sợ khi nhìn thấy bà trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Bánh trôi ử rượu nếp ướp lạnh là món tôi thích nhất, mẹ đã sớm để trong tủ lạnh. Bố từ thư phòng đi ra, nói tôi phơi nắng da đen đi nhiều.

Mẹ nói không phải lo, vài ngày ở Hồ Nam, người sẽ trắng lại. Ngày mai chúng ta đi dạo phố, mua cho con mấy bộ đồ mới.

“Con còn nhiều quần áo mà.” Tôi không nỡ dùng tiền của mẹ.

“Mẹ muốn con ăn mặc thật xinh đẹp, để gây ấn tượng tốt với người đó.”

“Người đó?”

Mẹ nhìn thoáng qua bố, bố giả bộ ho khế.

“Lộ Lộ, di con làm ở bệnh viện có giới thiệu một bác sĩ, ngoại hình và nhân phẩm đều tốt cả, các con gặp mặt một chút được không?” Mẹ cẩn thận nói.

Nét mặt tôi trầm xuống, tôi xoay người vào phòng, đóng cửa rầm một tiếng. Lúc này, tôi muốn yên tĩnh. Trong lòng chợt dâng lên một tia chua chát bất đắc dĩ.

Tôi chưa từng nghĩ sống chung với một người lạ sẽ như thế nào. Lúc mới gặp Cố Tuấn, trong lòng chỉ tràn ngập hình bóng anh. Tôi vẫn chờ anh đi về phía tôi. Bốn năm trôi qua, anh vẫn chưa tới, tôi lấy hết dũng khí đi về phía anh.

Đáng tiếc, chúng tôi vẫn bước qua nhau.

“Xem mặt không có nghĩa phải yêu nhau.” Mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định thuyết phục.

Tôi nhìn mẹ, nhẹ nhàng gạt đầu.

Tôi không đành lòng làm bà thất vọng lần nữa.

“Vây hẹn gặp vào cuối tuần nhé, vừa vặn cậu ấy có ngày nghỉ.” Mẹ xúc động chạy đi gọi điện cho dì.

Cuối tuần, vị bác sĩ kia lỡ hẹn, bởi vì một ca phẫu thuật khẩn cấp. Trước khi vào phòng phẫu thuật, anh gọi điện thoại tới giải thích, giọng nói ôn hòa, không có cảm giác khoa trương.

Tôi ấp úng trả lời, khế thở dài.

Tôi cho rằng: nhân duyên trời định, bỏ qua một lần, sẽ không có cơ hội thứ hai.

Mẹ tôi giống như có điều mất mát không kể xiết, vừa làm bữa tối vừa cần nhẩn. Bố cũng không chịu nổi liền trốn vào thư phòng chơi cờ vây.

Chuông cửa vang lên ba lần rất có trật tự, mỗi lần cách nhau hai giây, khiến người khác cảm thấy vô cùng lịch sự.

“Có phải là ca phẫu thuật đã xong rồi không?” Mẹ đột nhiên chạy lên phía trước tôi để ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Kha Dục, cậu mặc chiếc áo sơ mi màu lam, quần ka-ki màu sồi đen. Lúc này tôi bỗng nhiên cảm thấy cậu thật cao lớn, mang theo hương vị của một người đàn ông trưởng thành.

Trên mặt mẹ tôi tràn đầy ý cười, “Bác sĩ Thư, mời vào!”

Tôi không nói nên lời còn mẹ thì như bị “tẩu hỏa nhập ma”.

“Mẹ, đây là sinh viên của con, Kha Dục!” Tôi tiến lên cầm túi quà rất to trong tay Kha Dục, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Kha Dục nhìn bố mẹ tôi cung kính chào hỏi, sau đó mới trả lời: “Nghỉ hè em đến công trường thực tập. Công trường ở ngay ngoại ô, em tới đây chào hỏi bác trai bác gái.”

Chỉ có đứa trẻ xấu xa này mới có thể nói như vậy, bố mẹ tôi mặt mày hớn hờ. Mẹ nhiệt tình mời cậu ở lại ăn cơm tối, cậu cũng không có ý từ chối.

“Vừa rồi bác còn nghĩ...” Mẹ nhìn xuống bậc thang, “Nhìn cháu và Lộ Lộ cũng trạc tuổi nhau.”

“Cháu so với cô giáo thì chỉ ít hơn mấy tháng.”

Tôi trừng mắt, không nghĩ uy tín của mình bị dập tắt như thế này, [Không phải mấy tháng, mà là mười mấy tháng]. Cậu học lại hai năm cấp ba, tôi đi học sớm một năm. Nhưng mặc kệ tuổi tác, một ngày là thầy, cả đời là thầy.

Khóe miệng Kha Dục gợi lên một cách tinh quái như thể cậu lại đọc được tâm tư của tôi.

Trong bữa cơm, mẹ tôi hỏi những điều rất tế nhị nhưng Kha Dục không cảm thấy phiền chán mà trả lời từng câu một. Sau khi ăn xong, cậu còn chủ động cùng bố tôi chơi cờ vây, gần chín giờ mới xin phép ra về.

“Công việc ở công trường rất vất vả, thỉnh thoảng ghé vào nhà cô giáo chơi, bác gái làm cho cháu mấy món ngon.” Mẹ tôi chính là người như vậy, đối đãi rất nhiệt tình.

“Vâng!” Kha Dục thái độ khiêm tốn một mực vâng dạ để không thất lễ.

Tôi tiễn cậu xuống dưới lầu. Đúng là công tử nhà giàu, trước mặt tôi là một chiếc xe Jeep bóng loáng.

“Em vừa mượn xe của bố, sau đó nhân tiện đi thăm cô. Cô giáo, em đưa cô ra ngoại ô hóng gió nhé.”

Tôi lắc đầu, “Em về đi, trên đường lái xe chậm một chút.”

“Ở nơi này em chỉ quen biết một mình cô, vài hôm nữa cô có thể đến thăm em không?”

“Em đã ổn định rồi, cũng nên tìm bạn gái đi, dù sao đi chơi cùng cô giáo thật sự rất khó coi.” Tôi muốn có một kỳ nghỉ hè thật yên tĩnh, không bị ai quấy rầy.

Kha Dục cúi đầu nhìn tôi, đột nhiên đưa tay chạm vào tóc tôi, nói: “Một người từng hồ đồ, quay đầu làm lại là rất khó. Nhưng một khi đã quay đầu, chứng tỏ, anh ta thật sự quyết định “thay hồn đổi xác”, muốn dành tình cảm chân thành cả đời này cho một ai đó.”

Con người của tôi thiếu chút nữa rơi ra khỏi hốc mắt, cậu quả thật đã “thay hồn đổi xác” thành một nhà triết học rồi.

7. Chương 7

Cố Tuấn gửi cho tôi một tấm bưu thiếp từ Lư Sơn, anh và Tống Di đang đi hưởng tuần trăng mật. Đó là một khu nghỉ mát nổi tiếng, nhiệt độ trung bình vào mùa hè là hai mươi hai độ, cao nhất cũng không vượt quá ba mươi hai độ. Trong thư Cố Tuấn gửi kèm một tấm hình và viết:

[Sáng sớm lên dãy núi ngắm mặt trời mọc, đột nhiên trời đổ mưa, liền tìm một chỗ nghỉ ngơi, uống nước suối, ngắm sương mù giăng như dải lụa trắng phủ lên đỉnh núi. Trên đường lên núi đâu đâu cũng có thể thấy những bông hoa nở muồn, sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống, nên mang thêm áo khoác để đi dạo quanh hồ. Lộ Lộ, mau mau dẫn người yêu của cậu đến Lư Sơn đi, cậu chắc chắn sẽ thích nơi này!]

Tôi ngồi đọc thư rất lâu.

Cho dù là đơn phương hay thất tình, cũng không phải là bệnh ung thư, rồi sẽ có ngày khỏi hẳn. Nhưng giờ phút này, thật là đau lòng muốn chết, ước gì có thể chết đi được. Kiếp này thật không có giấc mộng nào tốt đẹp, tôi giống như đang chìm ngập trong nước thủy triều.

Từng có lúc, tôi ngẩn ngơ nghĩ về năm đó, nhìn thấy Cố Tuấn trên đường chạy tham gia cuộc thi chạy đường dài, ánh mặt trời chiếu xuống, từng giọt mồ hôi trên khuôn mặt anh lấp lánh như ngọc trai.

Khi anh về đích đầu tiên, anh vẫy tay về phía tôi, tim tôi đã đập mạnh.

Tình yêu nảy sinh đơn giản như vậy đấy.

Tiếng chuông điện thoại của Kha Dục đưa tôi từ trong nước thủy triều trở về bờ, “Cô giáo, hôm nay cô đến công trường sao? Dự báo thời tiết nói trời sắp có mưa rào sấm chớp, cô ra ngoài nhớ mang theo ô. Ở đây là nông thôn, đừng đi giày cao gót.”

Tôi bắt giắc mỉm cười, Kha Dục giống y như mẹ tôi vậy.

“Cô chờ trời nắng rồi mới đi.”

“Đến đây đi, đến đây đi, mưa nhiều dưa hấu đến thăm em.”

“Dựa vào cái gì?”

“Cô là giảng viên của em.” Cậu nói như đó là chuyện đương nhiên.

Tôi xoa cánh mũi, ngoan ngoãn như một đứa trẻ đến siêu thị mua hai quả dưa hấu thật lớn rồi gọi xe taxi. Hai mươi phút sau, tầm nhìn dần trở nên thoáng đãng, bầu trời xanh biếc rơi vào tầm mắt.

Tài xế hỏi tôi có muốn chờ xe để quay về thành phố không, tôi đang định trả lời thì Kha Dục từ phía một gốc cây ngô đồng chạy tới, “Không cần, tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Kha Dục đội mũ bảo hộ, áo sơ mi được sơ vin gọn gàng trong quần jean, ống quần dính một ít bùn đất. Ánh nắng mặt trời thật là gắt gao, chưa đến một tuần, cậu đã phơi nắng đến đỏ cả da, trên cánh tay còn có những vết mẩn đỏ, cậu nói là bị muỗi đốt.

“Điều kiện sống ở đây rất kém ư?” Tôi cẩn thận giữ thăng bằng lúc đi trên bờ ruộng.

“Cũng thuê được vài nhà trọ để ở tạm.”

“Em là tổng giám đốc tương lai của công ty mà đãi ngộ cũng không đặc biệt hơn sao?”

“Công nhân có thể ở thì em cũng có thể ở.” Cậu cười cười.

Tôi đứng thẳng người nhìn cậu. Tuy rằng khuôn mặt này vẫn khôi ngô như trước, vẻ mặt khi cười lộ lên vẫn có chút nam tính, nhưng người đang đứng trước mặt tôi đây hình như không giống với Kha Dục mà tôi từng biết.

Nơi Kha Dục ở đang xây dựng một cây cầu lớn, thân cầu đã làm xong hai phần ba. Công nhân đang bận rộn nhìn thấy tôi, miệng liền huyết sáo, cười hỏi Kha Dục tôi là ai?

“Đây là Lộ Lộ!” Kha Dục đưa hai quả dưa hấu cho mọi người.

Tôi chớp mắt không ngừng.

Cậu nhún vai, “Em nói sai tên của cô sao?”

“Tôi là giảng viên của em.” Tôi nhấn mạnh.

Cậu nheo mắt đánh giá: “Tính tình cô thế này mà cũng là giảng viên sao?”

Tôi ném cho cậu một cái nguyền dài.

Kha Dục dẫn tôi đến một gian nhà nhỏ có khoảng sân phía trước. Trong sân dựng một cái khung, phía trên treo rất nhiều dưa leo. Kha Dục để tôi tự tìm chỗ ngồi, cậu xoay người đi ra, từ bên ngoài mang vào một chậu nước, hái mấy quả dưa leo ngâm trong chậu. Một lát sau, cậu dùng dao cẩn thận gọt vỏ dưa leo rồi đưa cho tôi.

Tôi cắn một miếng, toàn thân mát lạnh, vị ngọt lành lan tỏa trong miệng.

Cậu cười nói: “Em dùng nước giếng để ngâm, so với để trong tủ lạnh thì ăn cũng không tồi, đúng không?”

Tôi vội gật đầu lia lịa.

Căn nhà này thật đơn sơ, vừa là phòng ngủ vừa là phòng làm việc. Bàn làm việc trước giường chất đầy bản vẽ, dưới đèn bàn có một cuốn sổ ghi chép rất dày, chắc là nhật ký thi công.

“Em xem được bản vẽ ư?” Tôi vô cùng ngạc nhiên. Tôi cho rằng cậu chỉ đến đây làm người giám sát.

“Cái này rất khó sao?” Cậu hỏi lại tôi.

Tôi thẳng thắn nói: “Tôi học Văn mà, những thứ này đối với tôi giống như kinh thánh vậy.”

Cậu mỉm cười, “Từ nhỏ em đã theo bố đến công trường, lên cấp hai đã có thể xem thành thạo các bản vẽ xây dựng, soạn thảo dự toán ngân sách.”

Tôi cẩn thận nâng cầm như thể chỉ sợ nó sẽ rơi xuống. “Vây...vây em trước kia như thế nào...?” Tôi nghĩ cậu trước kia là một người sống buông thả không chịu gò bó.

Trong căn phòng chỉ có một cái quạt, cậu sợ tôi nóng, kéo hai tay tôi qua, đặt vào trong chậu nước giếng, “Khi em lên năm nhất trung học, mẹ nói cho em biết, bố có một người phụ nữ ở bên ngoài...”

Tôi hận chính mình đã quá tò mò, áp úng vội chuyển đề tài, “Cái kia...”

Lúc này có người từ bên ngoài đi vào. Là người giám sát công trình, muốn thảo luận với Kha Dục một vài vấn đề. Cậu để tôi tự đi xem vài cuốn sách, cậu nói sẽ quay lại ngay.

Quả thật, ở thời đại hiện nay, những gia đình gặp chuyện như vậy có rất nhiều. Nhưng chính Kha Dục nói ra, trong lòng tôi lại có cảm giác phiền não. Cậu ngày ngày buông thả, vứt bỏ chính mình, trong lòng cậu có biết bao nhiêu là đau khổ. Tư chất của cậu như vậy vốn nên có một cuộc sống tốt đẹp.

Vào lúc hoàng hôn, Kha Dục đưa tôi đi thăm quan công trường. Những công nhân đều rất thân thiện, khi làm việc, họ cũng vô cùng kính nể cậu.

Kha Dục giữ tôi ở lại ăn cơm tối, nói chủ nhà trọ hôm nay làm bánh bí đỏ. Quả thật bánh bí đỏ vùng này rất nổi tiếng, bí vừa được hái xuống đem xay nhuyễn, còn cho thêm rất nhiều hành tây, trộn đều rồi chiên lên. Tôi ăn rất nhiều, còn uống một bát lúa mạch đến nổi thất lưng chật cứng không đứng dậy nổi.

Tạm biệt chủ nhà, Kha Dục tiễn tôi về.

Ở nông thôn không có đèn đường, Kha Dục cầm một chiếc đèn pin đi trước dẫn đường. Không có đèn neon sắc màu, không có dòng xe cộ chảy xiết, không có tiếng nhạc đinh tai nhức óc, chỉ có một thế giới thật yên tĩnh. Bỗng nhiên có một con chim nhỏ đập cánh bay qua ngọn cây, trăng hôm nay rất sáng, ngay cả những ngôi sao cũng lấp lánh vô cùng.

Trong lòng an bình, yên tĩnh, cảm giác này đã rất lâu rồi tôi chưa từng có.

Phía trước là một con kênh, Kha Dục sải bước nhảy qua. Đèn bỗng dưng hết pin, bóng đêm bao trùm lên con kênh, tôi thật sự không dám đi qua.

Kha Dục cổ vũ tôi, “Qua đây đi, em sẽ đỡ cô.”

Tôi nhắm chặt mắt, ra sức nhảy, lão đảo ngã vào vòm ngực của Kha Dục.

Vòng eo được ôm chặt, tôi biết đó là cánh tay của cậu. Hơi thở bỗng chốc tràn đầy mùi hương nam tính, tôi cảm giác được tim cậu đập mạnh. Tôi cứng đờ người, chỉ có con người đang đảo liên tục.

“Có sợ không?” Giọng cậu khàn khàn như bị thứ gì đè nén.

“Không... sợ!” Tôi không biết vì sao người run rẩy, hai tai nóng bừng.

“Lộ Lộ, em so với cô cao hơn rất nhiều, rõ ràng là em lớn hơn cô.” Cậu lại nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, từ từ thả tôi ra, nắm lấy tay tôi.

“Sự thật chính là sự thật!” Tôi xoay người, sợ cậu phát hiện mặt tôi đang đỏ ửng.

Có gì xấu hổ chứ? Chắc chắn là tôi đang bị chóng mặt ù tai cộng thêm thần kinh rối loạn, tay cậu rất lớn, lòng bàn tay có lớp chai mỏng.

Xe tiến vào khu nhà tôi, cậu tắt máy, tôi đang muốn dặn dò vài câu, cậu liền nói trước: “Năm nay công ty có năm công trình, em chọn nơi này để thực tập.”

“Công trình ở đây rất lớn và quan trọng sao?”

Cậu lắc đầu.

“Là vì... có cô ở đây!”

Cậu để lại một câu như vậy rồi đi thẳng.

8. Chương 8

Một buổi chiều nóng nực, bác sĩ Thư cũng dành thời gian đến gặp mặt tôi.

Một ly cà phê tôi chỉ uống hai ngụm đã muốn ra về. Chắc hẳn trong mắt các bà mẹ bác sĩ Thư là một người đàn ông tốt, diện mạo nghiêm chỉnh, tính tình ngay thẳng. Anh lập ra một khuôn khổ sống rất nguyên tắc, ở độ tuổi này nên làm chuyện gì thì tuyệt đối không cho phép phát sinh điều ngoài ý muốn. Ngồi cùng anh, liếc mắt cũng có thể biết được khi anh chín mươi tuổi trông sẽ như thế nào. Vĩnh viễn sẽ không phải lo lắng.

Anh dự định năm nay sẽ hoàn thành việc hôn nhân đại sự. Thời gian của anh đều có những dấu mốc, hẳn là sống cũng không tệ.

Tôi không dám nói nhiều, bằng không làm lãng phí thời gian của anh, tôi sẽ cảm thấy tội lỗi.

Sau một tiếng đồng hồ, anh đứng dậy đi thanh toán. “Tôi thấy cô cũng tốt, nếu cô có thiện cảm với tôi thì cho tôi số điện thoại. Nếu muốn hẹn hò, nói trước cho tôi một ngày, tôi sẽ sắp xếp.”

Tôi nở nụ cười tươi như hoa tạm biệt anh. Tạm biệt nghĩa là không gặp lại.

Có những người đàn ông như thế cuộc sống sẽ không thấy mệt mỏi, nhưng sống một cách quá nguyên tắc, còn gì gọi là thú vị chứ? Cuộc đời vốn dĩ rất tuyệt, đột nhiên có một vụ lộn xộn xảy ra ngoài ý muốn, có niềm vui, có nước mắt.

Ngồi ngây ngốc cùng anh ta một giờ mà tôi cảm giác như một năm, nếu như sống chung cả đời thì sẽ thế nào đây?

“Con vẫn không quên được việc chàng trai kia đã kết hôn với người khác sao?” Kết quả như vậy, mẹ lại khó chịu.

Tôi ngăn người, đột nhiên nghĩ đã vài ngày nay tôi không nhớ đến Cố Tuấn.

oOo

Kha Dục lại tới nhà tôi chơi, mẹ tôi bực bội kể lể đủ thứ, thế nào mà lại có thể đem cậu trở thành đối tượng để tâm sự được cơ chứ. Nói liên miên cần nhằn kêu tôi suy nghĩ không thấu đáo, tôi vừa nháy mắt vừa giả vờ ho, mẹ đều không thèm để ý.

“Cháu xem tóc của bác đều bị cô giáo cháu làm bạc hết rồi.”

Kha Dục hứng thú khẽ nhướn mi mắt, “Bác gái yên tâm, cô giáo chắc chắn sẽ kết hôn mà.”

Mẹ tức giận nhìn tôi, nói: “Với ai?”

Kha Dục chỉ cười không đáp.

Ăn cơm xong, Kha Dục không quay về công trường ngay mà muốn tôi dẫn cậu đi dạo quanh hồ. Hoa sen ở hồ rất nhiều, có hồng có trắng, ngồi trên thuyền, gió nhẹ phả vào mặt làm tiêu tan hơi nóng.

“Thực sự không muốn quay về trường học chút nào!” Tôi càng ngày càng quyến luyến quê hương. Không còn vương bận một người, thành phố đó đối với tôi cũng không còn hấp dẫn.

“Không phải cô nói sẽ dạy tiếp một năm nữa sao?” Kha Dục như làm ảo thuật đưa cho tôi mấy quả anh đào.

“Một năm thật dài!” Tôi thở dài.

“Em sẽ giúp cô.”

Tôi cười cười.

“Cô có biết hạnh phúc thật sự là gì không?”

Tôi nheo mắt khó hiểu.

Kha Dục nhìn thẳng vào mắt tôi, “Bốn năm nay em vẫn ở bên cạnh cô.”

Đúng vậy, đây là sự thật, chỉ là khi nghe những lời này... giống như trong đó còn có một ý nghĩa khác.

“Mỗi sáng sớm, em đứng trước ký túc xá chờ cô, sau đó cùng cô lên giảng đường. Buổi tối, chúng ta cùng đến phòng tự học đến khi thư viện tắt đèn. Thứ bảy, chúng ta cùng làm việc, cô soạn giáo án còn em chữa bài tập cho lớp. Trường học có hoạt động gì, chúng ta đều cùng nhau lên kế hoạch thực hiện. Một tuần, chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm một lần.”

Kha Dục nghiêng đầu nhìn tôi, khuôn mặt ôn nhu tràn đầy ý cười.

Quả anh đào trên tay tôi rơi xuống hồ, nước bắn tung lên thành những vòng tròn.

oOo

Tôi mất ngủ.

Tôi từng tự hào có một lớp trưởng chu đáo như Kha Dục khiến cho công việc ở trường của tôi nhẹ nhàng hơn nhiều. Còn lớp trưởng của nhiều lớp khác có công việc gì cũng ra sức từ chối.

Hóa ra trên đời này sẽ không vô duyên vô cớ mà có chuyện tốt.

Nhưng, làm sao có thể? Chúng tôi đúng là không hơn nhau mấy tuổi, nhưng tôi là giảng viên của cậu!

Haizz, tôi nắm chặt tóc, nửa đêm bắt đầu la hét.

Tôi thật sự không am hiểu việc xử lý mối quan hệ phức tạp thế này. Tôi quyết định tránh mặt Kha Dục. Không ngờ cậu cũng tránh mặt tôi.

Suốt một tháng, không thấy bóng dáng, cũng không gọi điện thoại.

Có mấy lần tôi không kìm chế được muốn chạy đi công trường tìm cậu, cuối cùng vẫn là không đủ dũng khí.

Khai giảng, tôi bắc đẩu đi kéo hành lý về trường học. Mẹ tiễn tôi đến nhà ga. Trên đường đi, bà chỉ tay vào mấy tòa nhà cao tầng nói: “Mấy tòa nhà hai mươi, ba mươi tầng phía trước, đều là của công ty Kha Dục.”

“Dạ?” Tôi không nghe nhầm chứ.

“Kha Dục không nói cho con biết sao, công ty của bố nó tới đây mở thêm chi nhánh, sau khi tốt nghiệp nó sẽ ở lại đây công tác.”

9. Chương 9

Tôi thấp thỏm lo âu trở lại trường học.

Kha Dục vẫn như trước, sớm đã đến ký túc xá chờ tôi. Cậu nói cho tôi biết báo cáo thực tập trong kỳ nghỉ hè đều được mang tới, để trên bàn làm việc của tôi.

Về mặt trong sáng vô tư của cậu giống như chưa từng nói với tôi những lời đầy ẩn ý hôm trước vậy. Mà tôi đứng trước mặt cậu vẫn không có cách nào hít thở được tự nhiên.

Tôi đang không giữ được bình tĩnh, cậu đột nhiên hỏi: “Có nhớ em không?”

Tôi ngây người, bỗng chốc mặt đỏ tía tai.

“Em thì rất nhớ cô. Sở dĩ không đi tìm cô vì em hơi bận cũng là không muốn cô cảm thấy em đối với cô chỉ nhất thời bị hormone kích thích. Em muốn ở bên cô cả đời, cho nên mới cố gắng kiềm chế bản thân mình.”

Tôi cứng họng, hồi lâu mới nghe được giọng nói của chính mình: “Kha Dục, đừng đùa nữa, tình yêu chị em lại còn là tình yêu cô trò, ôi, tôi sẽ chết mất.”

Trên mặt Kha Dục hiện lên một ý cười kiên định: “Cô quan tâm đến tuổi tác và thân phận sao?”

“Lộ Lộ, quên những thứ ấy đi, thật ra em có thích tôi.” Kha Dục nở nụ cười mang ý tứ sâu xa.

“Cậu đừng có mà “cắt câu lấy nghĩa”[4] !”

[4] Lấy một từ trong câu nói của người khác rồi giải thích theo ý mình.

“Có ai thất tình mà lại lãnh đạm và thoải mái như em không? Em hiểu rất rõ nhưng lại một mực không chịu thừa nhận.”

Người tôi cứng đờ như khúc gỗ không biết phải làm sao, những hình ảnh hiện lên trong đầu như một thước phim quay về quá khứ.

Đúng vậy, lúc Cố Tuấn muốn tôi giúp anh theo đuổi Tống Di, trái tim của tôi trống rỗng. Anh là niềm ao ước của tôi, tôi nên tôn trọng anh, nhưng không thể ngờ rằng cái giá mà tôi phải trả lại là một cuộc hôn nhân của anh với người khác. Anh nói với tôi, anh cũng không hẳn là yêu Tống Di. Khi sự nghiệp của người đàn ông thành công, muốn vật chất hay tình yêu đều sẽ có.

Tôi nhớ rõ lúc ấy anh nói những lời này hết sức thản nhiên.

“Em không còn yêu anh ta, vì điều gì mà còn ở lại đây?” Kha Dục từng bước áp sát tôi.

Tôi luống cuống không biết nên bước đi đâu.

Tôi không dám khẳng định trái tim mình.

Khóe miệng Kha Dục nhướn lên, “Giảng viên Lộ, hãy trân trọng tình yêu này một năm nữa, chờ em tốt nghiệp, lúc đó xem cô sẽ lấy có gì?”

Tôi biết cậu không dọa tôi. Cậu đã từng nói, một kẻ hư hỏng có thể “thay hồn đổi xác” thành một người có chí hướng, đủ thấy được người đàn ông trước mặt có bao nhiêu mạnh mẽ.

Một năm, thời gian trôi qua rất nhanh!

Tôi và Kha Dục ít có cơ hội gặp mặt, cậu vừa đi thực tập vừa chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, vô cùng bận rộn. Trở lại trường học, tôi và cậu vẫn làm việc cùng nhau như trước.

Chỉ có tôi là không bình tĩnh nổi.

Tôi không dám xem lịch.

Ở quê bố giúp tôi làm mấy bản lý lịch, một vài trường trung học tư nhân cũng tỏ ý có hứng thú với tôi.

Chỉ chớp mắt đã đến kỳ nghỉ đông. Bố Kha Dục hẹn tôi ăn cơm, ông còn dặn dò thêm: mẹ Kha Dục muốn gặp cháu.

Tôi vô cùng cẩn thận đi đến nơi hẹn, không khí bữa cơm thật nhẹ nhàng. Mẹ Kha Dục nhìn qua cũng rất hòa nhã lịch sự, mang phong cách một bà nội trợ truyền thống, bà kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện thú vị của Kha Dục khi còn nhỏ.

“Cổ họng của bác không tốt, mùa đông thường xuyên lên cơn ho. Kha Dục đến phía nam làm việc, bác cũng đã bàn qua với bên đó để ý chăm sóc nó.” Bà thoáng nhìn bố Kha Dục mà trong lòng dâng lên giận dữ.

Bố Kha Dục cười gượng, đứng dậy đi toilet.

Mẹ Kha Dục mỉm cười nhìn tôi chăm chú, “Kha Dục nói cháu không thích nó?”

Hô hấp của tôi chậm mất một nhịp.

“Bác kém bố nó sáu tuổi, cháu cho là ông ấy sẽ cả đời yêu thương bác ư? Tình cảm nam nữ thì không coi trọng vấn đề tuổi tác. Kha Dục trưởng thành rất sớm, hiện tại chuyện gì cũng do nó tự làm chủ. Trước kia nó có chút hồ đồ, nhưng nó chưa từng đùa giỡn trong chuyện tình cảm. Nó thực sự rất thích cháu.”

Ăn không tiêu, tôi xấu hổ đến nổi mạch máu như muốn vỡ tung. Cũng không biết tôi quay về trường học như thế nào, một đôi chân dài chặn đường đi của tôi.

“Tránh ra!” Tôi đá cậu.

Cậu tiến lên, tôi vội vàng lùi về phía sau.

“Cô đi năm trăm cây số đến đây để gặp em, em sắp đi năm trăm cây số để cho cô một lời hẹn ước. Vậy có công bằng không?”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, “Tôi khi nào bắt em phải công bằng?”

“Em chỉ là nghĩ cho cô.”

Tôi im lặng.

“Nói chuyện một lát đi, nếu cô tính toán việc chúng ta cách nhau mười mấy tháng, ngày mai em đi tìm người sửa giấy khai sinh.” Cậu sốt ruột gần từng tiếng.

Năm trăm cây số, vừa gần vừa xa.

Năm này, ngày này. Nói xa nhưng cũng rất gần!

Tôi ngẩng đầu, ánh trăng hắt lên người Kha Dục, trông cậu tuy lãng tử nhưng lại vô cùng ấm áp.

Trái tim tôi bỗng chốc không còn sợ hãi, từ từ bình ổn.

Tôi không tự chủ được mà khước mắt ẩm ướt.

“Ánh trăng thật là tốt!” Tôi vươn tay về phía cậu.

Cậu kéo tôi lại gần, “Lộ Lộ, chúng ta hẹn hò đi!”

[Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu!] [5]

[5] Đây là câu thơ trích trong một bài thơ khuyết danh thời nhà Tống (Trung Quốc). Bài thơ tả cảnh đôi trai gái vừa gặp đã yêu, hẹn ước gặp lại vào lúc trăng sáng nhất (trong bài là Rằm Tháng Giêng năm sau), không lo nghĩ chuyện mai sau. Trong bài tác giả muốn nói về việc Kha Dục đợi Lộ Lộ một năm!

Tôi gật đầu.

Hẹn hò đi, vừa đúng lúc, tình yêu này rồi sẽ dần lớn lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trang-treo-dau-canh>